

KRAJU:

KLARA ZAHANAŠIJAN: JELISAVETA SEKA SABLJIĆ

ALFRED IL: MARKO NIKOLIĆ

PREDSEDNIK OPŠTINE: BANE VIDAKOVIĆ

NAROD GILENA: BOJANA DENIĆ

PEĐA RAKIĆ

IVANA TABORI

MILOŠ TIMOTIJEVIĆ

ČARNI ĐERIĆ

TOBI: BANE TOJAGIĆ

REŽIJA: STEFAN SABLJIĆ

DRAMATURG: MEDLIN KENT

SCENOGRAF: ALEKSANDAR DENIĆ

KOREOGRAF: ISIDORA STANIŠIĆ

KOSTIMOGRAF: ZORA MOJSILOVIĆ

AUDIO VIDEO MUZIČKI SARADNIK: ZORAN MAKSIMOVIĆ

TAMARA IVANOVIĆ

ORGANIZATOR: JELENA STOJIĆEVIĆ

FOTOGRAFIJA: DUŠAN ĐORĐEVIĆ

GRAFIČKI DIZAJN: DIMITAR VUXANOV

ŠEF TEHNIKE: LJUBOMIR RADIVOJEVIĆ

MAJSTOR SVETLA: DRAGAN ĐURKOVIĆ

MAJSTOR TONA: MIROLJUB VLADIĆ

SCENSKI TEHNIČARI: GORAN GAVRANČIĆ,
ALEKSANDAR MARINKOVIĆ, VLADAN MILOŠEVIĆ

INSPICIJENT: MAJA JOVANOVIĆ

GARDEROBER: NEBOJŠA BASTAĆ

DEKOR IZRAĐEN
U SARADNJI SA ŽELJKOM RUDIĆEM

DROSETA STARE DAME

FRIDRICH DREHM

BITEF TEATAR
SEZONA 05/06

Priča je zasnovana na likovima Klare Zahanasijan, njenog bivšeg ljubavnika Ila i predsednika Opštine. Radeći na adaptaciji, nametnulo mi se da sve ostale likove predstavim kroz pokret kao jedan lik u funkciji naroda jednog provincijskog gradića. Ovaj tekst ima veliku aktuelnost i značenje koje se odnosi na univerzalnu priču kao i priču našeg vremena, posleratnog mulja i strašne duhovne, ali i fizičke bede koja je uvek plodno tlo za zločin. U takvu sredinu dolazi jedna starica koja ima ogromnu moć iza koje stoji novac. Taj novac postaje pokretač svih pravdi i presuda.

Stefan Sablić

IZ POGOVORA AUTORA

Poseta stare dame je priča o nečemu što se moglo desiti u bilo kom gradiću Srednje Evrope. Nju je ispričao neko ko se od tih ljudi uopšte ne izdvaja, i koji nije baš siguran da bi sam drugačije postupio. Šta ova priča osim toga predstavlja, to ovde ne treba reći niti, pak, u pozorištu inscenirati. To važi i za završetak, kad ljudi, istina govore svečanije nego što bi u stvarnosti govorili, više u stilu onoga što se smatra za poeziju, za lep način izražavanja, ali to je samo zbog toga što su građani Gilena odjednom postali bogati, pa kao skorojevići govore probranijim jezikom. Ja opisujem ljude, a ne marionete, radnju, a ne alegoriju, prikazujem svet, a ne moral kao što mi katkad pripisuju. Da, ja se i ne trudim da svoj komad suprotstavim svetu, jer se to dešava samo od sebe, dokle u pozorište dolazi publika...

Klara Zahanasijan ne predstavlja pravdu ili Maršalov plan, čak ni Apokalipsu, ona je samo ono što jeste, najbogatija žena na svetu, koja zahvaljujući svojoj imovini može da postupa kao junakinja iz grčke tragedije, neumoljiva, strašna kao Medeja. Ona to sebi može da dozvoli. Gospođa ima humora, to ne treba prevideti, jer ona ljude gleda s izvesnog rastojanja kao robu za prodaju, ali ona i na sebe gleda s odstojanja, ima i neku neobičnu ljupkost, neki zlokobni šarm. Ipak, pošto se kreće izvan ljudskog poretka, ona je postala nešto nepromenljivo, kruto, nešto što se više ne razvija, kao da se pretvara u kamen i postaje idol. Ona je pesnička vizija, kao i njena pratnja, čak i evnusi, koje ne treba dati realistički neukusno, sa glasovima kastriranih, već nerealno, kao u bajci, tiho, sablasno u njihovoj biološkoj sredini. Oni su žrtve jedne totalne osvete, koja je logična kao prastari zakonic (da bi se stvar lakše odvijala njih dvojica mogu da govore i naizmenično, umesto istovremeno, ali bez ponavljanja rečenica).

Dok je Klara Zahanasijan nepromenljiva, junakinja od početka do kraja, stari ljubavnik tek postaje junak. Taj prljavi bakalin je najpre njena žrtva, i ne sluteći da je to. Kriv je, ali misli da je već život iskusio svu njegovu krivicu. Taj prostodušni čovek polako počinje da ponešto shvata, u strahu, u užasu, nešto sasvim lično: sam će iskusiti pravdu, jer će shvatiti svoju krivicu, i, umirući postać veliki (njegova smrt biće u izvesnom smislu monumentalna). Ta smrt je istovremeno puna smisla i besmisla. Bila bi puna samo smisla kad bi Il živeo u mitskom carstvu nekog antičkog polisa. Ali priča se dešava u Gilenu. U sadašnje vreme. Junacima se pridružuju građani Gilena, ljudi kao mi svi. Njih ne treba prikazati kao zle, nikako. Oni u početku odlučno odbijaju ponudu. Istina, zadužuju se, ali ne sa namerom da ubiju Ila, nego iz lakomisenosti, iz nekog osećanja da će se sve već nekako urediti.

Stefan Sablić

Rođen u Beogradu. Diplomirao na Fakultetu Dramskih Umetnosti u Beogradu, katedra za pozorišnu i radio režiju, u klasi profesora Egona Savina. Postdiplomske studije studirao na Univerzitetu u Tel - Avivu.

Predstave: *Prokleti Kovalski*, Nebojša Romčević (Atelje 212, 1998), *Elektra*, Danilo Kiš (Atelje 212, 1999), *Život iz Početka*, Miroslav Momčilović (Teatar Kult 2000), *Priča o vojniku*, Stravniski i Ramuz (Muzička akademija, Izrael, 2001).

U poseti kod gospodina Grina, Džef Baron (Atelje 212, 2002), *Adresat nepoznat*, Ketrin Kresman Tejlor (Beogradsko Dramsko Pozorište, 2003), *Kovači*, Miloš Nikolić (Narodno pozorište u Beogradu 2003), *Sumnjivo Lice*, Branislav Nušić (Kruševačko pozorište, 2004), *Stendalov Sindrom*, Terens Mekneli (Sprsko Narodno Pozorište, 2005). Učestvovao u programu laboratorije za reditelje u Linkoln Centru u Njujorku 2005. Dobitnik je nagrade Mata Milošević za najboljeg studenta režije.

